

цето на Христа; и желя да ги видѣ, додѣ
не самъ оумрѣлъ.“

„Ноць та є стѣдина, отче, за вашѣа воз-
растѣ, рече Апекидѣ, и пѣта є дзлакѣ, и хо-
дѣтъ често хайдѣцы по него; почини си до
оутрѣ.“

„Драгій мой сыні! отговорѣ Старѣца, цю
є въ платника тол, като да са еол отѣ хай-
дѣцыте; а за ноць та, чи отхождамѣ самѣ,
дѣз имамѣ това нѣцю, като єдна сзлѣа, по
коато ангелѣте ходѣтъ, и на коато дѣшата
моа въ мыслѣте си може да види Бога. О!
никой не може да знае оноа, които знае є-
динѣ пѣтникѣ Господѣнѣ въ свѣтъѣа свой пѣтъ;
ни єдинѣ страхѣ не го воспира; и не види
никаква опасность; защото Господѣ є съ него!
той са весели въ шѣминѣто на вѣтара; Горы-
те спѣтъ подѣ сѣнкѣта на крылатѣа вѣчнаго
Бога; звѣдѣте са писанѣто на Негото, оу-
вѣренѣто на любовь та, и свидѣтелствѣто на
вѣсмертѣто; сѣ єдна рѣчь, Ноць та є дѣнѣ
на пѣтника въ Господѣа.“

Като свѣрши говорѣнѣто, Старѣца, стисна
Апекида на сѣрцѣто си; и зѣкъ толгѣта и плат-
ника въ рака; а кѣчетѣ мѣ тичашѣ предѣ нѣ-
го весело; и онѣ трѣгна въ пѣта си сѣ взрѣ-
вшѣ тихѣ и сѣ очѣте долѣ.

Апекидѣ глада по него додѣ го скрѣха